

Arrest

nr. 341 146 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2025 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 332 725 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 september 2025 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten en België te zijn binnengekomen op 3 juni 2023 in bezit van een Jordaans paspoort en een Schengenvisum kort verblijf (type C).

1.2. Op 15 maart 2024 wordt een administratief rapport wegens illegaal verblijf opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal nadat de verzoekende partij zich aanbiedt in het Commissariaat en geen documenten had om zich te identificeren.

1.3. Op 30 augustus 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt uitgenodigd voor een verhoor op 18 december 2024. Omdat de verzoekende partij niet komt opdagen voor het gehoor in het kader van haar beschermingsverzoek, wordt zij geacht hiervan afstand te hebben gedaan op 13 maart 2025.

1.4. Op 13 maart 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 3 september 2025 wordt een administratief rapport wegens illegaal verblijf opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal nadat de politiezone Gent de verzoekende partij aantreft achter het stuur van een voertuig en vaststelt dat zij gesignaleerd staat.

1.6. Op 3 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ Gent op 03.09.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: H. (...)

voornaam: Y. (...)

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: /

nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, alias: H., Y.A.S. (...) °(...)1993 Jordanië; K., Y. (...) °(...)1997 Syrië; Y., A.S.H. (...) °(...)1993 Jordanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 30.08.2024 heeft de betrokkene een asielaanvraag ingediend. Hij is echter niet verschenen op het interview waarvoor hij werd uitgenodigd in het kader van zijn asielaanvraag. Daaruit wordt afgeleid dat betrokkene zijn asielaanvraag niet verder wenst te zetten en dat hij afstand van zijn asielaanvraag heeft gedaan. Er werd op 14.03.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Betrokkene verklaart op 03.09.2025 aan de PZ Gent dat hij sinds 2022 in België is en dat hij naar België kwam om te trouwen. Hij verklaart dat hij hier wilt blijven omdat hij hier een vrouw en twee kinderen heeft. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met zijn partner, die legaal in België verblijft. Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de twee kinderen betreft moet opgemerkt worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de biologische vader is van de kinderen of dat hij de kinderen erkend heeft. Zelfs als hij wel zou kunnen aantonen dat hij de biologische vader van het kind is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is

van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In dat geval zou betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst hebben doortijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en hun kinderen kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kinderen nog zeer jong zijn, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor de kinderen de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, zijn partner en hun kinderen en hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

Verder geeft hij ook aan veel familie te hebben in België, maar ook in zijn herkomstland. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: H., Y.A.S. (...) (...)1993 Jordanië; K., Y. (...) (...)1997 Syrië; Y., A.S.H. (...) (...)1993 Jordanië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2025 dat hem betekend werd op 14.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar zijn herkomstland omdat hij hier in België een vrouw en twee kinderen heeft. We stellen dus dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM

aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien moet opgemerkt worden dat betrokkene op 30.08.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende, maar niet kwam opdagen voor het interview. Betrokkene maakt een eventuele vrees op die manier niet geloofwaardig.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...).”

1.7. Op 3 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Gent op 03.09.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: H. voornaam: Y. geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: / nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, alias: H., Y. A. S. °(...)1993 Jordanië; K., Y. °(...)1997 Syrië; Y., A. S. H. °(...)1993 Jordanië wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.09.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2025 dat hem betekend werd op 14.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart op 03.09.2025 aan de PZ Gent dat hij sinds 2022 in België is en dat hij naar België kwam om te trouwen. Hij verklaart dat hij hier wilt blijven omdat hij hier een vrouw en twee kinderen heeft.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met zijn partner, die legaal in België verblijft.

Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de twee kinderen betreft moet opgemerkt worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de biologische vader is van de kinderen of dat hij de kinderen erkend heeft. Zelfs als hij wel zou kunnen aantonen dat hij de biologische vader van het kind is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In dat geval zou betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaagd hebben doortijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren.

Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en hun kinderen kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kinderen nog zeer jong zijn, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor de kinderen de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, zijn partner en hun kinderen en hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

Verder geeft hij ook aan veel familie te hebben in België, maar ook in zijn herkomstland. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vrijheidsberoving is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel onder meer toe als volgt:

“Verder stipuleert verweerder ook dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er sprake is van een gezinsleven. Verzoeker is het hier niet mee eens en acht de bestreden beslissingen onevenredig, onzorgvuldig en bijgevolg aangetast door een onwettigheid.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de verwerende partij rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in toepassing van artikel 74/13 van de Verblijfswet.

Een dergelijke afweging, waarbij werkelijk alle elementen werden bekeken, in samenhang met elkaar, bleek onvoldoende te zijn uitgevoerd. In de bestreden beslissing werd louter het volgende neergeschreven:

“(…).”

Verwerende partij faalt met andere woorden om rekening te houden met verschillende elementen tegelijk. Zo betreft het geen “tijdelijke scheiding” om vanuit het land van herkomst een legaal verblijf aan te vragen, maar is een dergelijke “tijdelijke scheiding” eerder geen “beperkte en relatief korte tijd.” Het inreisverbod die verzoeker op de keel gedrukt wordt, betreft het tegenovergestelde, een lange tijd.

Verweerder vergeet ook dat verzoeker op dit eigenste moment vastgehouden wordt, waardoor het hem bijna onmogelijk wordt gemaakt om de stappen die hij sinds de geboorte van zijn kinderen wel al heeft genomen in concreto een afspraak tot erkenning op 15 september 2025 verder te zetten. Verzoeker heeft reeds eerder getracht de vereiste documenten in orde te brengen, maar slaagde pas sinds kort erin om de buitenlandse aktes te verzamelen, Ondanks de moeilijkheden die gepaard gaan met zijn vasthouding, is verzoeker er toch in geslaagd om via notariële volmacht zijn jongste zoon te gaan erkennen.

Verder lijkt verweerder vergeten dat de kinderen van verzoeker jong zijn en het loos argument van “moderne communicatie” te gebruiken als alternatief, geen slaagkracht heeft.

Overigens wordt vergeten dat de partner van verzoeker, de moeder van zijn kinderen, de aandoening MS heeft, waardoor ze minder mobiel is, en hierdoor afhankelijk is van een ziekte uitkering, waardoor verzoeker het meeste de kinderen opvoedt. Er is voor de moeder van de kinderen geen mogelijkheid tot opvang van de kinderen, nu haar zussen zelf werken en hun eigen gezin hebben, en zij zelf niet kan werken wegens ziekte.

Verwerende partij slaagt er keer op keer niet in om met alle feiten, die tot de kennis van verweerder behoren, ter zake een beslissing te nemen die alles in overweging neemt, wat louter getuigt van onzorgvuldigheid in hoofde van haarzelf.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding en een inreisverbod zijn alleszins geen redelijke beslissingen voor verzoeker en zijn gezin.

(…)

4.

Wat het inreisverbod betreft, wordt in eerste instantie verwezen naar de niet-toelating van een vrijwillig vertrek; en in tweede instantie naar een eerdere beslissing tot verwijdering die niet zou zijn uitgevoerd.

Wat wellicht een materiële vergissing is, maar tevens doet blijken van onzorgvuldigheid, is dat tweemaal 3 jaar wordt opgelegd, terwijl dezelfde beslissing ook spreekt van 2 jaar.

De motivering die verweerder gebruikt, luidt als volgt:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2025 dat hem betekend werd op 14.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(…)

Zoals eerder werd aangehaald, zorgt verzoeker zo veel mogelijk voor zijn twee kleine kinderen. Op moment van de betekening droeg verzoeker zorg voor zijn oudste zoon en zijn zwangere vrouw, die al zijn hulp telkenmale nodig heeft.

Wat de overige motieven betreft, zijn die allerm minst beduidend voor de reden om een inreisverbod op te leggen. Verwerende partij heeft, bij gebrek aan andere motieven, woord voor woord dezelfde redenen gebruikt als voor het bevel om het grondgebied te verlaten, wat allerm minst getuigt van een zorgvuldig voorbereid, nauwgezet dossier. Verzoeker wenst dan ook te verwijzen naar zijn eerdere en volgende uiteenzettingen.

Op basis van het voorgaande kan niet anders dan geconcludeerd worden dat de verwerende partij heeft nagelaten om zorgvuldig te werk te gaan, met de nadruk op het voeren van een voldoende en correcte feitenvinding, en vervolgens een afdoende gemotiveerde beslissing te nemen.

Het eerste middel is gegrond.”

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich onder meer op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar tweede middel onder meer toe als volgt

“Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een ernstige inbreuk op zijn rechten vormt daar hij in de onmogelijkheid is om zijn beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen omwille van de bestreden beslissing tot inreisverbod. Bij gevolg speelt hier een inbreuk van artikel 8 EVRM juncto artikel 6 EVRM. In casu heeft verzoeker vooreerst een beschermenswaardig gezinsleven in België met mevrouw H. (...) en hun twee kinderen. Wat betreft het gezinsleven is de bescherming van artikel 8 EVRM gericht op de natuurlijke en ‘normale’ ontplooiing van familiale relaties en banden (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx t. België, 831).

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stipuleert wat precies moet verstaan worden onder ‘familiebanden’. Concreet slaat het op de aanwezigheid van hechte persoonlijke banden (EHRM 24 januari 2017, nr. 25358/12, Paradiso en Campanelli t. Italië, §140). Of er sprake is van een beschermenswaardige familiale band, moet bijgevolg blijken uit de feitelijke omstandigheden.

Zoals reeds toegelicht heeft verzoeker al drie jaar een duurzame en liefdevolle relatie met mevrouw H. (...). Hun twee zonen werden geboren op respectievelijk 10 juli 2024 en 18de juli 2025. Zij wonen allen op hetzelfde adres te 2000 Gent, W. (...)

Verzoeker wijst er op dat:

Hij sinds februari ingeschreven staat op hetzelfde adres als mevrouw H. (...) en hun kinderen; .

Hij verschillende foto’s voorlegt waaruit het gezinsleven blijkt;

Er een attest van de gynaecoloog van mevrouw H. (...) voorligt, waarin bevestigd wordt dat de vader aanwezig was bij de geboorte van de oudste zoon;

Hij op 3 oktober 2025 zijn jongste zoon erkend heeft via notariële volmacht.

Wat de erkenning betreft, laat verzoeker gelden dat hij dit al eerder wou doen, maar dat hij nog gelegaliseerde documenten uit Jordanië nodig had om dit in orde te kunnen brengen en dat deze documenten lang op zich hebben laten wachten.

Ook werd mevrouw H. (...) gediagnosticeerd met MS. Door haar medische problemen viel een groot deel van het huishouden en de zorg voor de (zeer) jonge kinderen op verzoeker en verdween zijn plan om de oudste zoon te erkennen naar de achtergrond.

De jongste zoon, Z. (...), lag na zijn geboorte een maand in het ziekenhuis. Op 17 augustus 2025 mocht Z. (...) naar huis. Op 15 september had verzoeker een afspraak bij stad Gent om de erkenning in orde te brengen. Door zijn vasthouding is deze afspraak niet kunnen doorgaan.

Verzoeker is er zeker van dat beide kinderen ook biologisch zijn kinderen zijn, en is uiteraard bereid om een DNA-test af te leggen om te afstamming te bewijzen. Het is echter niet mogelijk om deze af te leggen zo lang verzoeker wordt vastgehouden.

In kader van de UDN-procedure werd verzoeker verweten dat hij zijn kinderen niet officieel erkend heeft of dat hij geen DNA-test aanlevert.

Verzoeker heeft intussen het nodige gedaan om de erkenning in orde te brengen, maar vreest te botsen op een DNA-test als vereiste voor erkenning. Zoals hierboven werd gestaafd, heeft verzoeker werkelijk geen probleem om dergelijke test af te leggen, maar laat zijn vasthouding dit niet toe.

Om zijn gezinsleven, thans biologisch te bewijzen en juridisch vast te leggen, aan te tonen, stoot verzoeker dus op zijn vasthouding, een botsing die hem zijn recht op bescherming van het gezinsleven afneemt.

Verzoeker wenst te benadrukken dat dit een uitzonderlijke situatie is, één waarin zijn civiel recht om zijn kind te erkennen onmogelijk wordt gemaakt en hij bijgevolg geen eerlijke kans krijgt om zich te verdedigen tegen de bestreden beslissingen. Daarom verzoekt hij de Voorzitter en de dames en heren Kamervoorzitters om bijzondere aandacht te spenderen aan zijn mensenrechten die hier op tafel liggen.

Verzoeker herhaalt dat hij een hecht gezin vormt met mevrouw H. (...) en zijn twee kinderen. Door de ziekte van mevrouw H. (...), komt er veel verantwoordelijkheid op de schouders van verzoeker terecht. Verzoeker zijn aanwezigheid is noodzakelijk om het gezin draaiende te houden.

Nu vaststaat dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België, leidt een vasthouding en gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een inmenging in het recht op respect voor het familieleven is slechts toegestaan indien deze door de wet voorgeschreven is, noodzakelijk is in een democratische samenleving in onder meer het belang van de nationale veiligheid. Naast de legaliteitstoets, moet een inmenging derhalve ook een wettig doel nastreven en bovendien proportioneel zijn (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Ünert. Nederland, 854).

Zelfs indien de bestreden beslissingen naar het oordeel van Uw Raad de wettigheidstoets zouden doorstaan (quod non), dan kunnen deze bezwaarlijk de proportionaliteitstoets doorstaan, zoals deze ontwikkeld is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Daarenboven is er voor verzoeker geen enkele andere mogelijkheid om zich bij mevrouw H. (...) te vestigen. Zij kunnen in geen enkel ander land een duurzame relatie hebben.

Mevrouw H. (...) is geboren en getogen in België, als ook beide kinderen van verzoeker.

Er kan niet redelijkerwijs verwacht worden van mevrouw H. (...) dat zij zich met de kinderen ergens anders zou vestigen. Bijkomend herhaalt verzoeker dat mevrouw MS heeft en dus opgevolgd moet worden door haar dokters.

Derhalve weegt de eerste bestreden beslissing dd. 3 september dan ook zeer zwaar op verzoeker.

Om deze reden zijn de eerste en tweede bestreden beslissingen tevens manifest disproportioneel, derde aspect bij de fair balance-toets.

Het is inderdaad zo dat de bescherming van artikel 8 EVRM geen automatisch recht op verblijf kan betekenen, maar de bestreden beslissingen zouden minstens rekening moeten houden met het gezinsleven dat verzoeker hier heeft opgebouwd.

De bestreden beslissingen houden derhalve een schending in van artikel 8 EVRM juncto artikel 6 EVRM ten aanzien verzoeker.

Het tweede middel is gegrond.”

4.2. De verzoekende partij is het er niet meer eens dat niet zou aangetoond zijn dat er sprake is van een gezinsleven, dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten de verwerende partij, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening moet houden onder meer met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Zij meent dat de afweging, waarbij alle elementen werden bekeken, in samenhang met elkaar, onvoldoende blijkt te zijn uitgevoerd, dat de verwerende partij faalt rekening te houden met de verschillende elementen tegelijk, dat het geen tijdelijke scheiding betreft om vanuit het land van herkomst een legaal verblijf aan te vragen, maar dat een dergelijke scheiding eerder geen “*beperkte en relatief korte tijd*” is, dat het inreisverbod een lange tijd betreft. Voorts stelt zij dat de verwerende partij lijkt te vergeten dat haar kinderen nog jong zijn en het dat het loos argument van “*moderne communicatie*” gebruiken als alternatief, geen slagkracht heeft. Zij meent ook dat vergeten wordt dat haar partner, de moeder van haar kinderen, de aandoening MS heeft waardoor ze minder mobiel is en hierdoor afhankelijk is van een ziekte-uitkering, waardoor zij, de verzoekende partij, de kinderen het meeste opvoedt. Zij betoogt dat de verwerende partij er niet in slaagt om met alle feiten die tot haar kennis behoren rekening te houden. Zij meent dan ook dat de bestreden beslissingen geen redelijke beslissingen zijn voor haar en haar gezin.

Voorts wijst zij erop dat het feit of er sprake is van een beschermingswaardige familiale band moet blijken uit de feitelijke omstandigheden, dat zij al drie jaar een duurzame en liefdevolle relatie heeft met mevrouw H.H., dat hun twee zonen geboren werden op 10 juli 2024 en 18 juli 2025, dat zij op hetzelfde adres wonen te Gent, dat zij sinds februari 2025 ingeschreven staat op hetzelfde adres als mevrouw H. en hun twee kinderen. Zij wijst er nog op dat zij verschillende foto's voorlegt waaruit het gezinsleven blijkt alsook een attest van een gynaecoloog waarin bevestigd wordt dat de vader aanwezig was bij de geboorte van de oudste zoon en dat zij op 3 oktober 2025 haar jongste zoon heeft erkend via notariële volmacht. Zij herhaalt dat mevrouw H. gediagnosticeerd werd met MS, dat door haar medische problemen een groot deel van het huishouden en de zorg voor de zeer jonge kinderen op haar viel. Zij herhaalt dat zij een hecht gezin vormt met mevrouw H. en hun twee kinderen, dat door de ziekte van mevrouw er veel verantwoordelijkheid op haar schouders terecht komt, dat haar aanwezigheid noodzakelijk is om het gezin draaiende te houden. De verzoekende partij wijst er ook nog op dat de bestreden beslissingen niet proportioneel zijn, dat er geen andere mogelijkheid is om zich bij mevrouw te vestigen, dat zij in geen ander land een duurzame relatie kunnen hebben, dat mevrouw H. geboren en getogen is in België, alsook haar beide kinderen, dat er niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij zich met haar kinderen ergens anders zou vestigen, dat mevrouw MS heeft en opgevolgd moet worden door haar dokters.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4. De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in

de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

4.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

4.6. In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart op 03.09.2025 aan de PZ Gent dat hij sinds 2022 in België is en dat hij naar België kwam om te trouwen. Hij verklaart dat hij hier wilt blijven omdat hij hier een vrouw en twee kinderen heeft. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met zijn partner, die legaal in België verblijft. Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.” en *“Wat de twee kinderen betreft moet opgemerkt worden dat nergens uit het*

administratief dossier blijkt dat betrokkene de biologische vader is van de kinderen of dat hij de kinderen erkend heeft.”

De verzoekende partij wijst in haar huidig verzoekschrift onder meer op het feit dat zij sinds februari 2025 ingeschreven staat op hetzelfde adres als mevrouw H.H. en hun kinderen, waarvan zij ook het bewijsstuk voegt bij haar verzoekschrift (stuk 3), op verschillende foto's die zij voegt bij haar verzoekschrift (stukken 8 en 14) waaruit volgens haar het gezinsleven blijkt en op het feit dat zij op 3 oktober 2025 haar jongste zoon heeft erkend (lees: wenst te erkennen) via notariële volmacht, waarvan zij eveneens een stavingstuk voegt bij haar verzoekschrift (stukken 11 en 15). Voorts voegt zij bij haar huidig verzoekschrift een bewijs van een afspraak bij de stad Gent op 15 september 2025 met het oog op erkenning (stuk 7), de medische informatie van H.Z. (stuk 10) en een bewijs van een afspraak bij de stad Gent op 3 oktober 2025 met het oog op erkenning (stuk 12). Daarnaast wijst de verzoekende partij in een aanvullende nota, die zij nog bijbrengt op 6 januari 2026, op een DNA-test van 14 november 2025 waaruit haar vaderschap (ten opzichte van het jongste kind) blijkt (stuk 16).

Deze stukken lagen niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen – sommige stukken dateren overigens van na het nemen van de bestreden beslissingen zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de verweernota – zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze stukken niet in overweging te hebben genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier bleek echter wel dat er elementen werden aangebracht door de verzoekende partij die wijzen op het bestaan van een gezinsleven. Uit het *“Traject ICAM-support coaching: verslag intakegesprek”* van 11 mei 2023 blijkt *“Meneer verklaart dat hij naar België kwam omdat zij vriendin in België woont. Meneer geeft aan dat hij wil huwen met zijn vriendin”, “Meneer verklaart dat hij in de eerste plaats naar België kwam omdat hij wil huwen met zijn vriendin, H.,H. (...) die in België verblijft. De vriendin van meneer is legaal in België, (...). Meneer verklaart dat hij en zijn vriendin H.(...) elkaar 1,5 jaar geleden leerden kennen via Facebook. Meneer verklaart dat ze elkaar voor de eerste keer in levende lijve ontmoetten op de dag van aankomst van meneer in België (aankomst BE op verklaring: 06.05.2023).”* en *“Meneer (...) verklaren dat H. leeft van een uitkering sinds ze ziek werd. Meneer zijn vriendin heeft MS (...).”* (administratief dossier, stuk 10). Daarnaast blijkt uit het administratief verslag van 15 maart 2024 opnieuw dat de verzoekende partij melding maakt van haar vriendin in België (administratief dossier, stuk 20). Ook tijdens het Dublingehoor van 16 oktober 2024 wijst de verzoekende partij erop dat zij een relatie heeft met H.H. sinds 21 juni 2021. Daarnaast blijkt uit het verslag van dit gehoor eveneens *“comment avez-vous fait sa connaissance? Via Facebook. je suis resté en contact avec elle depuis, notre relation était de mieux en mieux alors, j'ai décidé de la rejoindre en BE. pour le mariage c'est peu tôt parce que je n'ai pas de revenus il faut que j'ai les moyens financiers pour payer la dot, selon les traditions de chez nous et avoir une situation stable”* (vrije vertaling : Hoe heb je haar leren kennen ? Via Facebook. Ik ben contact blijven houden met haar, onze relatie ging steeds beter zodat ik heb beslist haar te vervoegen in België. Voor een huwelijk is het een beetje te vroeg omdat ik geen inkomen heb en men financiële middelen moet hebben om de bruidsschat te betalen, volgens onze tradities, alsook een stabiele situatie.) (administratief dossier, stuk 47). Tot slot dient de verzoekende partij een *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* in te vullen op 3 september 2025 en antwoordt zij op de vraag *“Is er een reden waarom u in België bent en zo ja wat is dan die reden?”* *“I came to belgium to marry”* (vrije vertaling: ik kwam naar België om te huwen), op de vraag *“Is er een reden waarom u niet terugkeerde naar uw herkomstland/het land waar u een internationale bescherming (asiel) vroeg?”* *“I came to belgium to marry and I want to stay in belgium because I have children and wife”* (vrije vertaling: ik kwam naar België om te huwen en ik wil in België blijven omdat ik kinderen en een vrouw heb) en op de vraag *“Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België?”* *“My partner/H.H. (...) Z.H. (...) Z.H. (...)”* (vrije vertaling: mijn partner H.H., Z.H. Z.H.) (administratief dossier, stuk 72).

De verwerende partij wijst er in haar verweernota nog op – nadat zij wijst op het feit dat geen rekening kan gehouden worden met elementen die voor het eerst in de huidige procedure worden aangebracht – dat objectief ‘kon’ vastgesteld worden dat de verzoekende partij gedomicilieerd is bij haar beweerde partner en diens kinderen.

Daargelaten de vraag aldus of de verwerende partij terecht kon stellen dat de verzoekende partij niet concreet duidt welke elementen specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie en zij in gebreke blijft om met concrete elementen aannemelijk te maken dat de feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen en daargelaten het motief dat *“nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de biologische vader is van de kinderen of dat hij de kinderen erkend heeft”*, blijkt dat de verwerende partij het zelf nodig heeft geacht over te gaan tot een belangenafweging in het licht van het recht op een gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en kinderen.

Het feit dat de verwerende partij in de verweernota opnieuw wijst op vraagtekens achter de bewering van de verzoekende partij dat zij hier een gezinsleven met twee minderjarige kinderen heeft gelet op het feit dat zij deze kinderen nooit heeft erkend en zij in het Dablingehoor van 16 oktober 2024 verklaarde dat zij geen kinderen heeft en het feit dat de verwerende partij voorts stelt dat de verzoekende partij geen gezinsleven aantoonde in de zin van artikel 8 van het EVRM in België en evenmin aantoonde vader te zijn, doet aan voormelde vaststelling – dat zij het zelf nodig heeft geacht over te gaan tot een belangenafweging in het licht van het recht op een gezinsleven van de verzoekende partij – geen afbreuk.

4.7. De motieven van deze belangenafweging luiden in de bestreden beslissingen als volgt:

“Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...) Zelfs als hij wel zou kunnen aantonen dat hij de biologische vader van het kind is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In dat geval zou betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst hebben doortijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en hun kinderen kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kinderen nog zeer jong zijn, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor de kinderen de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, zijn partner en hun kinderen en hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.”

4.8. Om na te gaan of er een schending voorligt van het recht op het gezinsleven, is het van belang om te weten of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, hetgeen *in casu* het geval is, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven of ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er, ook inzake positieve verplichtingen, aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi e.a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een

vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun en ongeacht de verdragsverplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat dus gerechtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen moeten worden afgewogen tegen het publieke belang betreffende een effectieve immigratiecontrole en/of het handhaven van de openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Waar minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dient tevens in het kader van de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist, het hoger belang van deze kinderen in overweging te worden genomen. Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136).

De impact van de bestreden beslissingen op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 118).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer een verwijderingsmaatregel te treffen, ter zake een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. Slechts indien dit het geval is, kan de Raad nagaan of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De Raad brengt nogmaals in herinnering dat op de verdragsluitende staten de verplichting rust om bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden

van een bepaald geval te onderzoeken in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, *Raza v. Bulgarije*, par. 54).

4.9. De Raad stelt vast dat *in casu* uit de gegevens van het administratief dossier naar voren komt dat de gemachtigde, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen, op de hoogte was van de verklaringen van de verzoekende partij dat zij een vriendin H.H. en twee kinderen heeft, en van de verklaring van de verzoekende partij dat haar vriendin lijdt aan de ziekte MS.

De Raad stelt vast dat de stukken die de verzoekende partij heden bij haar verzoekschrift tot nietigverklaring voegt, zoals het *“uittreksel uit het bevolkings-, vreemdelingen- en wachtregister met gezinssamenstelling”* van 4 september 2025 (stuk 3), waaruit blijkt dat de verzoekende partij sinds 10 februari 2025 ingeschreven staat bij mevrouw H.H. en haar twee zonen, geboren op respectievelijk 10 juli 2024 en 18 juli 2025, het attest van het AZ Jan Palfijn in Gent van 1 oktober 2025, waarin wordt gesteld *“Mw H.H. (...) is in opvolging en behandeling op onze dienst neurologie omwille van relapsing-remitting multiple sclerose”* (stuk 9), en het stuk dat zij voegt bij haar aanvullende nota van 6 januari 2025, met name het *“Analyserapport: Vaderschapstes”* van 14 november 2025 (stuk 16), waaruit blijkt dat de verzoekende partij met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid (99,99%) de biologische vader is van het kind Z.H., geboren op 18 juli 2025, waarvan H.H. de biologische moeder is, haar verklaringen ondersteunen.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat behoudens het *“uittreksel uit het bevolkings-, vreemdelingen- en wachtregister met gezinssamenstelling”* van 4 september 2025, de hiervoor vermelde stukken niet voorlagen bij haar verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 9 september 2025 en dat de stukken die de verzoekende partij, betreffende de aandoening van haar vriendin H.H., bij haar verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 9 september 2025, had gevoegd dateerden van 13 en 17 september 2021, en aldus van voor de verklaring van de verzoekende partij op 11 mei 2023 dat haar vriendin lijdt aan MS.

4.10. Betreffende het gezinsleven met de minderjarige kinderen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het feit dat zij de biologische vader zou zijn van het kind niet betekent dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat zij in dat geval de Belgische staat voor een voldongen feit zou geplaatst hebben door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken, dat dit niet automatisch recht geeft op verblijf, dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij sinds de geboorte stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren, dat zij dus dient terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar via de ambassade een aanvraag tot verblijf in te dienen, dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen een tijdelijke scheiding betekent en geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, dat de partner en hun kinderen tijdens de aanvraagprocedure haar kunnen bezoeken in het land van herkomst en/of door middel van moderne communicatiemiddelen hun familiale banden onderhouden, dat gezien de kinderen nog zeer jong zijn, de impact van deze tijdelijke scheiding voor de kinderen, de minste impact zal hebben, dat het gegeven dat zij een beperkte en relatief korte periode haar kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uitmaakt die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven en hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen gedurende relatief korte tijd niet omringd zullen zijn door beide ouders, dat een tijdelijke scheiding dan ook proportioneel is.

4.11. Ten aanzien van de motieven van het inreisverbod, kan de verzoekende partij *in casu* gevolgd worden dat het geen tijdelijke scheiding betreft om vanuit het land van herkomst een legaal verblijf aan te vragen, maar dat een dergelijke scheiding eerder geen *“beperkte en relatief korte tijd”* is, dat het inreisverbod een lange tijd betreft. Daargelaten of kan geoordeeld worden dat bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 2 of 3 jaar – duur waarover de verwerende partij overigens onduidelijk is in het bestreden inreisverbod – sprake is van een *“tijdelijke scheiding”*, is het *in casu*, gelet op de zeer jonge leeftijd van de minderjarige kinderen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst, niet zorgvuldig te stellen de tijdelijke scheiding voor de kinderen de minste impact zal hebben, daar er sprake is van een *“beperkte en relatief korte periode”* waarin de verzoekende partij haar kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, wat in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uitmaakt die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven, nu de periode van tijdelijke scheiding 2 of 3 jaar betreft.

In dit licht wijst de Raad erop dat het EHRM betreffende de gezinsband tussen een ouder en een zeer jong kind stelt: *“dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)”* (zie EHRM 27 april 2010, *Moretti en Benedetti / Italië*, § 70). Uit het voorgaande blijkt dat het Hof erop wijst dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben op de gezinsband tussen het kind en de ouder, die niet met hem of haar

samenwoont. Het verbreken van het contact met een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van de band met de ouder.

Er blijkt dan ook dat de gemachtigde, bij het nemen van het bestreden inreisverbod, nagelaten heeft om een zorgvuldige afweging te maken tussen de belangen van de Belgische staat en het gezinsleven van de verzoekende partij, met inachtneming van het hoger belang van het kind.

4.12. Voorts wijst de Raad erop dat de overwegingen in de door de verwerende partij gemaakte belangenafweging dat de verzoekende partij de Belgische staat voor een voldongen feit zou geplaagd hebben door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken, dat dit niet automatisch recht geeft op verblijf en dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij sinds de geboorte stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren, niet kunnen volstaan daar enerzijds bij de beoordeling of er een positieve verplichting bestaat inderdaad kan overwogen worden dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, doch dat in uitzonderlijke gevallen toch sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM en anderzijds bij het nemen van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind. Het hoger belang van het kind moet los worden gezien van de handelingen van de verzoekende partij, die door de gemachtigde als gebrekkig worden beschouwd.

De verwerende partij motiveert in het bestreden bevel, in het licht van het gezinsleven met de minderjarige kinderen, dat de verzoekende partij dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, dat dit een tijdelijke scheiding betekent en geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. De verwerende partij grondt deze conclusie op het feit dat de partner en de kinderen tijdens deze scheiding de verzoekende partij kunnen bezoeken in het land van herkomst en/of de banden onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen en op het feit dat een tijdelijke scheiding voor de kinderen, die nog zeer jong zijn, de minste impact zal hebben gelet op het gegeven dat de verzoekende partij een beperkte en relatief korte periode de kinderen niet dagelijks zal kunnen zien wat geen onoverkomelijke hinderpaal uitmaakt die leidt tot een ernstige aantasting van het gezinsleven.

De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift tot nietigverklaring dat de verwerende partij lijkt te vergeten dat haar kinderen nog jong zijn en dat het loos argument van "*moderne communicatie*" gebruiken als alternatief, geen slagkracht heeft. Gelet op de uiterst jonge leeftijd van het jongste kind waarvan de verzoekende partij aldus de biologische vader is, met name anderhalve maand op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, ziet de Raad inderdaad niet in hoe men redelijkerwijs met een baby van nog geen twee maanden aan communicatie via moderne communicatiemiddelen zou doen.

Naast de geopperde mogelijkheden tot het onderhouden van contact met hun vader terwijl de verzoekende partij aldus in het herkomstland de aanvraagprocedure doorloopt, wijst de verwerende partij er ook nog op dat een tijdelijke scheiding voor de kinderen, die nog zeer jong zijn, de minste impact zal hebben gelet op het gegeven dat de verzoekende partij een beperkte en relatief korte periode de kinderen niet dagelijks zal kunnen zien wat geen onoverkomelijke hinderpaal uitmaakt die leidt tot een ernstige aantasting van het gezinsleven. Aldus meent de verwerende partij voor de minderjarige kinderen dat verder in België verblijven zonder de nabijheid van hun vader en zonder hem dagelijks te zien – waarbij zij aldus terugvallen op een gezinsleven met enkel de moeder – niet onoverkomelijk is en geen ernstige aantasting is van hun gezinsleven, daar dit slechts een beperkte en relatief korte periode zal betreffen.

De Raad kan slechts samen met de verzoekende partij vaststellen dat niet blijkt dat de verwerende partij bij deze beoordeling met alle feiten die tot haar kennis behoren rekening houdt. Immers heeft de verzoekende partij verklaard dat haar partner, de moeder van haar kinderen, de aandoening MS heeft. Dit element wordt ondersteund door de voorgelegde stukken.

Hierbij wijst de Raad er ter verduidelijking nog op dat het attest van 1 oktober 2025 van het AZ Jan Palfijn in Gent, hoewel het niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en voor het eerst werd neergelegd bij het verzoekschrift tot nietigverklaring, mede in het beraad kan worden betrokken, in zoverre het wordt aangebracht door de verzoekende partij ten bewijze van haar verklaringen, zoals zij dit eerder heeft verwoord. Dit stuk dient slechts tot bewijs van haar eerdere verklaringen. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. *In casu* is dit het geval.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de verwerende partij de beslissing(en) heeft genomen zonder alle elementen in overweging te nemen wat getuigt van een onzorgvuldigheid.

4.13. De Raad wijst er opnieuw op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissingen en dit inhoudt dat hij enkel nagaat of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren.

4.14. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

4.15. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift ook nog op dat het bestreden inreisverbod getuigt van een onzorgvuldigheid, daar tweemaal sprake is van een duur van 3 jaar, terwijl dezelfde beslissing ook spreekt van 2 jaar.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het inreisverbod is opgelegd voor de duur van 3 jaar, dat de vermelding van een inreisverbod van 2 jaar in een bepaalde passage een materiële vergissing betreft.

De Raad stelt vast dat in het bestreden inreisverbod enerzijds wordt aangegeven dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd en ook wordt gesteld dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is, en anderzijds in de motieven van die beslissing wordt gesteld "*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar*".

De Raad stipt hierbij aan dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In het bestreden inreisverbod wordt zoals reeds aangegeven enerzijds gesproken van een termijn van 3 jaar en dan weer van een termijn van 2 jaar. Het is dus geheel niet duidelijk voor welke termijn nu uiteindelijk een inreisverbod wordt opgelegd aan de verzoekende partij en of dit een maximumtermijn is welke wordt opgelegd. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, kan de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden door enerzijds te spreken van een inreisverbod van 3 jaar, zijnde de maximumtermijn *in casu*, en anderzijds van een inreisverbod van 2 jaar. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar immers op waardoor er een gebrek aan motivering is (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.996).

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het een materiële vergissing betreft kan niet gevolgd worden. De tegenstrijdigheid in de motivering betreft immers de kern van de tweede bestreden beslissing en dit heeft verstrekkende gevolgen. Het inreisverbod heeft oftewel een duur van 3 jaar zijnde de maximumtermijn *in casu* oftewel een termijn van 2 jaar. De loutere bewering dat het *in casu* gaat om een materiële vergissing, is niet voldoende om de tegenstrijdige motivering van de tweede bestreden beslissing te verantwoorden.

Bovendien lijkt de stelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat het inreisverbod is opgelegd voor de duur van 3 jaar en dat de vermelding van een inreisverbod van 2 jaar in een bepaalde passage een materiële vergissing betreft, ook in strijd met het administratief dossier, waar de tweede bestreden beslissing wordt gevoegd als stuk 75 en dit stuk, in de inventaris, wordt benoemd als "*Bijlage 13sexies 2 jaar*".

Ten aanzien van het bestreden inreisverbod wordt ook in deze zin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

4.16. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, zodat de overige middelen niet onderzocht hoeven te worden.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER